

BESZÁMOLÓ

2023. május 30 - június 4.

A tanév végéhez közeledve a Rumi Rajki István Általános Iskola hetedik osztályos tanulói egy tanulmányi kirándulásra indultak Erdélybe a „Határtalanul” program keretében. A pályázati támogatásnak köszönhetően a hat napos kiránduláson az egykori „Nagy-Magyarország” egyik legszebb részét ismerhettük meg. Május 30-án kora reggel az iskola előtt gyülekeztünk és innentől kezdetét vette a nagy kaland.

Tanulmányi kirándulás

1. nap

Rumtól Ártándig átszeltük Magyarországot, s a román határt átlépve elsőként a program szerint a Királyhágó pihenőhelyen álltunk meg. Itt tárult először elénk a gyönyörű kilátás, melyhez hasonló csodálatos tájakkal útunk során még sokszor találkozhattunk. Rövid tájékoztatást hallhattunk osztálytársunktól e helyről és tovább indultunk „Erdély kapujából”.

A következő megálló Csucsra volt. Itt már idegenvezetőnk András bácsi várt minket. Ő sokat mesélt az e helyen található Boncza kastélyról, az Ady emlékszobáról, a faszekeretű templomról. Mi kiegészítettük ismert költőnkéről való megemlékezést egy-egy Ady Endre vers elszavalásával.

Buszra szálltunk és tovább utaztunk

Körösfőre. Már várt bennünk a Koós Károly Iskola igazgatója és egy csapat iskolás. Először a Református templomba látogattunk el közösen, ott a körösfői alpolgármester, Laci bácsi

érdekes információkat tartalmazó előadásából megismerkedhettünk a helyi szokásokkal, hagyományokkal, az itt élők életmódjával, a templom és a település történetével. Megcsodálhattuk a kézzel hímzett piros kalotaszegi motívumokat rejtő faliképeket, a templom födémjét ékesítő kazettás mennyezetet ékesíti. Megtudtuk, hogy Rákóczi

György egy fejsebesüléssel menekült Váradra, azonban útközben megpihent Körösfőn, ahol egy helybeli lakos látta el. Hálából egy török szőnyeget ajándékozott neki, amit később utódai a templomnak adományoztak. Ünnepekkor a falra szokták felrakni a már kissé megviselt állapotban lévő szőnyeget.

A helyi iskolásokkal közösen megkoszorúztuk a Vasvári Pál emlékművet, a község által állíttatott kopjafát, közben felelevenítettük a híres történelmi személy tevékenységét. Ezután felkerestük a helyi Koós Károly Általános Iskolát,

ahova Antal István igazgató úr kalauzolt bennünket, s számos érdekességet mesélt. Örömmel, s érdeklődve szemléltük az osztálytermeket, folyosókat. Lenyűgöző látvány volt a sok szép osztályabló, melyeket gyönyörű faragott fa keretek szegélyeztek. A fiainkat a helyiek kihívták egy kispályás labdarúgásra is. Jól éreztük magunkat, s

egy kis beszélgetés, majd hozott ajándékaink átadását követően fájó szívvel búcsúztunk el tőlük.

Innen még több órás utazás után jutottunk Székelyudvarhelyre, szálláshelyünkre a Hintó panzióba. Kipakoltunk, elfoglaltuk a szobákat, megvacsoráztunk és a összegeztük az aznapi eseményeket, átbeszéltük következő napi útitervet.

2. nap

A második napon felkészültünk a kemény túrázáshoz, megreggeliztünk, buszra szálltunk és a Madarasi-Hargitára indultunk. Ivón keresztül meredek szerpentineken jutottunk a pihetőházakhoz, majd innen gyalog folytattuk utunkat az 1801m magasan levő hegycsúcsához. A Madarasi-Hargita Székelyföld legmagasabb hegycsúcsa, a vulkáni tevékenység nyomait őrzi

és az egyik leglátogatottabb hely Hargita megyében. Felérve csodálkozva láttuk, hogy milyen

sok kopjafa van, majd osztálytársunk ismertette a székelyek szent hegyéről szóló tudnivalókat. A csúcsról gyönyörű kilátás nyílt a környező hegysegekre és völgyekre. Miután mi is elhelyeztük nemzeti szalagunkat, alaposan körülnéztünk, megcsodáltuk a káprázatos panorámát és a rengeteg mini emlékművet elindultunk lefelé. Szerencsére e napon szép

időnk volt, de a pihenőházak fölötti fák között több helyen is hókupacokra bukkantunk, így nem hagyhattuk ki a nyári hógolyózást. Túra közben a növényzettel is ismerkedtünk, s a pihenőházak egy éttermében megebédeltünk.

A túra végén újra buszra szálltunk és körülbelül fél óra utazás után következő úticélunkhoz, Zeteváraljához értünk. A gáton állva a két oldalra nézve teljesen más képet láttunk. Egyik oldalon gyönyörű zöld völgy, néhány házzal, míg a másikon a víztározó vízzel teli hatalmas felülete.

Viszaszálltunk a buszra, amely a székely kapuáról és kékre festett házaikról híres Maréfalváig vitt bennünket, ahol mintegy 90 székelykapu díszíti a házak elejét. Láttunk a faragásokkal díszítettek mellett színesre festetteket is.

Vacsora előtt még ellátogattunk Székelyudvarhely főterére. Hargita megye második legnépesebb városában az Emlékezet

parkjához vonultunk először, ahol Erdély és a magyarság leghíresebb képviselőinek állítottak emléket. A 13 szoborportré megfaragása 3 zsenyei (beiskolázási körzetünkben élő)

szobrászművész Blaskó János, Lessenyei Márta és Tóth Emőke nevéhez fűződik. A park megtekintése után a város központját és nevezetességeit jártuk végig. Egy székely hősöknek állított emlékművön álló idézet nagyon magával ragadott. Így szól az idézet: „Gyopárt a Hargitáról hozzatok, a székely hősök halhatatlanok”.

Mivel kevés időnk volt, ezután elindultunk a szállásra ahol finom vacsorával vártak minket.

3. nap

Egy újabb élménydús napra ígérkező napra ébredtünk, és kiadós reggeli után buszra pattantunk.

Az első megálló Homoródfürdő volt, ahol a híres borvízforrásokat kerestük fel, és lehetőségünk akadt saját magunknak is engedni belőle.

Innen Csíkszeredára utaztunk, ahol elsőként a Petőfi szobrot tekintettük meg és egy Petőfi Sándor vers felolvasása után, megemlékezés keretében koszorút helyeztünk el. Eztán

megtekintettük a Mikó várban a Székely Múzeumban berendezett, a székelység életéről szóló

állandó kiállítást, valamint a Nagy István festményeit felvonultató időszak kiállítást. A tárlat megtekintése után az osztály jó hangulatban szállt vissza a buszra. Rövid idő alatt oda is értünk Csíksomlyóra, mely a katolikus vallású székelyek híres Mária-kegyhelye, búcsújárárhelye és szellemi életének több évszázados központja. Minden pünkösdkor itt zajlik a híres Csíksomlyói búcsú. A több százezer résztvevő jelenlétében megtartott búcsú az

erdélyi Csíksomlyó melletti Kis-Somlyó és a Nagy-Somlyó hegy közötti nyeregben. Ide indultunk egyenesen a hármashalom oltárig. Út közben nyomát sem láttuk, hogy pár nappal előttünk több százezer magyar járt itt, s vett részt a búcsún. Az oltár alatt az osztály megpihent és meghallgattuk társunk ismertetőjét. Gyönyörködhattunk a csodálatos kilátásban, ami elénk tárult. Megtekintettük a Salvator kápolnát aminek az oltára alatt át lehetett kúszni. Ezen a helyen megtekinthettük a híres kéttornyú barokk kegytemplomot, ahol a híres Szűzanya szobrot is láthattuk. Majd kiérve a templomból egy enyhe zivatar közepette rohantunk a buszhoz.

A következő helyszín az Ezeréves határ volt, amely Gyimesbükk település végében található. Ez a történelmi Magyarország egyik legkeletibb pontja. Itt látogattuk meg az Osztrák–Magyar Monarchia egykori határának a határköveit, valamint a Monarchia egykori legkeletibb vasúti őrházát, mely szinte tökéletes mása a szomszédos Rummal szomszédos

Csempeszkopács vasúti épületének. A 30-as számot viselő vasúti őrház az egyik szimbóluma az Ezeréves határnak.

Az őrház szomszédságában, csak alulról láthattuk az egykori Rákóczi-vár romjait, amelyhez egy meredek, 95 fokos lépcsősor vezet fel. Sajnos a felújítás miatt nem volt látogatható. Kissé fáradtan buszra szálltunk és elindultunk a szállás felé. A buszon vidáman és énekelve telt az utunk. A szállásra visszaérve vacsoráztunk, értékeltük a nap eseményeit, majd fáradtan pihenőre tértünk.

4. nap

A negyedik napon legelőször Gyergyószentmiklóstra utaztunk ahol elsőnek az Örmény Katolikus templomot látogattuk meg. A templom belső részébe is bementünk, ahol éppen orgonaszó hallatszott, majd a harangtornyába is felkapaszkodtunk. Utána a Tarisznyás Márton múzeumhoz mentünk, melynek udvarában összegyűjtött kiállítási tárgyakat tekintettük végig.

Kanyargós hegyi út vezetett a Békás-szorosba, ahol gyalogtúra keretében fedeztük fel annak szépségeit. A lenyűgöző hatalmas méretű és magasságú sziklatömbök ölelésében vezetett az út, mely mellett, alatt a Békás patak vize zúdult alá hangos csobogással. A Békás szorost a Kis-Cohárd, a Csíki-Bükk, az Oltár-Kő és a Mária-Kő öleli körbe. Az utat és a patakot szegélyező magas és meredek sziklafalak mellett az út kiszélesedő részein árusok sátraikban kínálják portékáikat. A sziklákon gyakran hegymászókat is lehet látni, a leghíresebb sziklatömb az Oltárkő, amelynek tetején egy kereszt áll. Sajnos itt az időjárás nem

kedvezett nekünk, az enyhe zápor miatt az út fölé hajló sziklák alatt bujkálva tettük meg túránk nagy részét, de ezt is kalandként éltük meg.

A Békás szorostól nem messze található a Gyilkos-tóhoz vitt a busz bennünk, amely keletkezési legendáját és kialakulásának valós történetét is megismerhettük. A tóról korábban is láttunk képeket, de a valóságban sokkal szebb volt. Tettünk egy sétát a tó körül, ami felettébb kalandosra sikerült, de nagyon élvezetes volt.

Napunk végére érve csodás tájak élményeivel gazdagodva térhettünk nyugovóra.

5. nap

Reggeli után Farkaslakán kezdtük a napot. Megemlékeztünk Tamási Áronról, koszorút helyeztünk el az író síremlékénél, majd tiszteletünket tettünk az aradi vértanúk emlékművénél is.

Ezt követően Parajdra utaztunk, ahol leszálltunk a buszunkról szinte azonnal át is ültünk egy másikra, amely levitt minket a felszín alatt 120 méterrel fekvő bányába. Páran a falat is megízelték, így győződtek meg róla, hogy valóban sóból van. Láthattuk, hogy a sóbánya mind a turisták, mind pedig a gyógykezeléseken résztvevők számára ki van építve. Legfőképpen a légúti betegek látogatják ezeket a kezeléseket, de sokszor olyanok is akadnak, akik csak az immunrendszerüket akarják erősíteni. A

sóbánya turizmus számára megnyitott tárnájában található templom, étterem, kávézó,

ajándékbolt és több kiépített játszótér, illetve kalandpálya a gyermekek számára. Akinek kedve van, az sportolhat is, miközben a bánya jótékony levegőjét magába szívja. Lenyűgöző volt a hatalmas belső tér, s a benne nyüzsgő

rengeteg ember.

Következő állomásunk Szováta volt, ahol körbe sétáltuk a Medve tavat, sajnos itt is elkezdett esni kicsit az eső.

Korond egy nagyon érdekes hely volt számunkra. itt a fazekasságnak ősi hagyományai vannak, Európa egyik legjelentősebb fazekas központjának tartják. Eredetiben láthattuk a korondi kerámiatárgyak sajátos motívumait.

A fazekasság a középkortól nőtt iparaggá. Az utcák mentén főként kézműves termékeket árultak, amelyeket az ottani lakosok készítettek, próbálva megőrizni a kultúrájukat. Természetesen a vásár nagyon tetszett nekünk, itt lehetőséget kaptunk ajándékokat venni a szülőknél és magunknak.

Ezután Szejkefürdőre buszoztunk. Itt megnéztünk a Mini Erdély Parkot, ahol több mint kilencven erdélyi történelmi épület és középkori vár makettjét láthattuk. A park

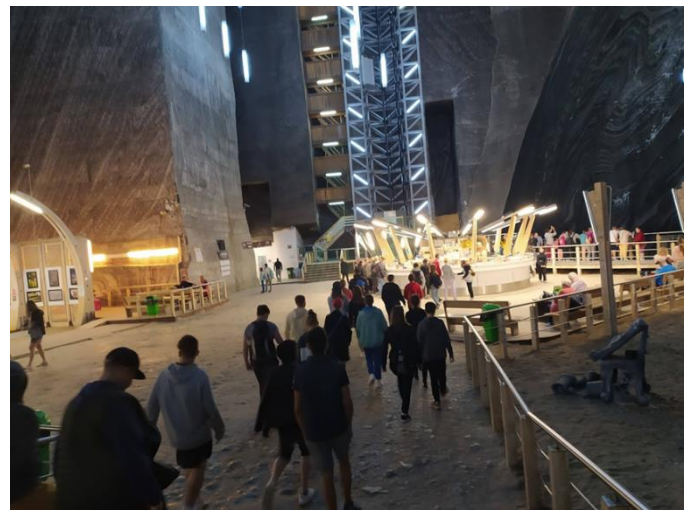

közelében található egy emlékmű, amely a falu nevezetes alakjának, Orbán Baláznak állít emléket. 13 székelykapu alatt vezetett útunk a koszorúzáshoz. A nap gyorsan eltelt, s este

vegyes érzelmekkel teli várakozással készültünk a hazautazásra.

6. nap

Kirándulásunk utolsó napjának reggelén nagyon korábban volt ébresztő, reggeli után megkezdtük hosszú utazásunkat hazafelé. Ezen a napon is rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Tordán voltak még tervezett programjaink. Először a tordai sóbányába mentünk, mely Erdély egyik legkülönlegesebb látványossága. A föld alatt nemcsak a természet

páratlan só-csodáival, de óriáskerékkel, csónakázótóval, fürdésre alkalmas barlangi sóstóval is találkozhatunk.

A Tordai-hasadék, ahogy a neve is mutatja, egy mészkő-hasadék, tulajdonképpen egy hegy kettéválva, amelyet végig lehet járni. Kialakulásához templomunk védőszentjének, Szent László királyunknak egyik legendája is

köthető. A Tordai hasadék ma is lenyűgöző példája a természet végtelen változatosságának és erejének. Csoportunk egy rövidebb szakaszt járt be a turistáknak kialakított vadregényes úton.

Innen már Magyarország fele vettük az irányt, még hosszú út állt előttünk.

A hat nap alatt hihetetlenül sok mindent láttunk és hallottunk, amely az összeállított útitervnek köszönhető volt, s így rengeteg élménnyel gazdagodtunk. A mindennapos túrák fáradalmainak kipihenésére kiváló lehetőséget nyújtott nekünk a panzió, ahol megszálltunk. Itt az ételek is nagyon változatosak, finomak voltak. Nagyon örültünk, hogy kiváló, kényelmes busszal tapasztalt buszsofőr vitt minket útunkon, s biztonságban hazaérkezhettünk. Köszönettel tartozunk ezért a hat napért a pályázati támogatásért, mely lehetővé tette, hogy megismerhettük Erdély gyönyörű tájait, csodás

építményeit, s az ott élő kedves embereket.

Csodálatos élmény volt ellátogatni, azokra a helyekre, amelyek egykor Magyarországhoz tartoztak. Szívet melengető, s példa értékű, hogy az ott élők milyen büszkék magyarságukra, s ilyen elhivatottan őrzik a kultúrájukat. Igaz az ének „Mi egy vérből valók vagyunk”. Erdély gyönyörű, s mi magyarok, székelyek összetartozunk, ezer szállal kötődünk egymáshoz, erről kirándulásunk alatt számtalanszor meggyőződhattunk.